

Tárgy: G. S. Végrendelet

Tisztelt Címzett!

A Harrison & Douglas, P.C. ügyvédi iroda képviselésében egykori nagyrabecsült ügyfelünk, a magyar származású Mr. George Smith (született: Kovács György) megbízásából kerestem fel Önt ezen levelemmel, hogy a napokban elhunyt megbízóm végakaratainak megfelelően a csatolt dokumentumokat eljuttassuk az Ön részére.

Csatolt dokumentumok:

- 1 db levél Mr. George Smith-től
- 1 db régi levél Mr. George Smith ükapjától unokájának címezve

További kérdés esetén kérem, vegye fel a kapcsolatot ügyvédi irodánkkal!

Kelt: New York, 2016.07.15

Harrison & Douglas, P.C

Kedves távoli rokon!

Ha ezt a levelem olvasod, én már nem vagyok az élők között. Egy jó nevű ügyvédi irodát bízom meg, hogy halálom után végakaratomnak megfelelően járjanak el s rendezzék el még lezáratlan ügyeim. Ennek része az is, hogy levelem és az ükapámról rám maradt írást eljuttatják Neked.

Valószínűleg még soha nem hallottál rólam, pedig távoli rokonok volnánk szegről-végről. Én is Pátkán születtem a jó módú Kovács család egyetlen sarjaként, de a családuink vagyonát 1950-ben „kulák” megbélyegzéssel a kommunizmus idején elkobozták. Az ezt követő nélkülözés és az állandó zaklatások megpróbáltatásai miatt a már idősödő szüleimet elvesztettem. Az 1956-os események hatására összekuporgattam a megmaradt kevés pénzemet, majd vonaton szökve, később hajóra szállva kivándoroltam a lehetőségek hazájába, Amerikába. Az otthon maradt rokonok pedig elfelejtettek, hiszen az átkos időszakban egy amerikai rokon biztos zaklatásokat jelentett volna.

Idekint szorgalmas munkával és jó érzékkel tényleg megfogtam a szerencsémét és sikeres, befutott üzletember lett belőlem nagy vagyonnal. S bár ükapám levelét mindig is biztos helyen tartottam, de soha nem éreztem szükségét, hogy a kincsre vadásszak. Anyagiakban nem szenvedtem hiányt és a rendszerváltásig nem is szívesen utaztam volna vissza Magyarországra, mire pedig már lehetett volna, megöregedtem.

A levelet ükapám unokájának címezte – az én nagyapámnak – de a levél megsérült a rejtekhely leírásánál és a kincses ládikót nem találták meg. Majd 50 évre feledésbe is került a dolog, amíg a II. világháború után a családi birtokon egy építkezés során újra elő nem került a titkos

helyről. Addigra viszont maga a levél vészett el a betűkombinációval, így a kincs továbbra is a ládikában maradt. A vagyonelkobzás során a tanács elrekriválta a ládikát is, de azt kinyitni ők sem tudták, ezért a tanácsház irattárába került megőrzésre.

A ládikó a mai napig is a polgármesteri hivatal irattárában van, de dokumentumokkal bizonyítható az eredete. Sajnos a gazdagságom mellé gyermekáldás nem párosult, s miután a családom közeli ágai mind kihaltak, így a végrendeletem szerint a megjelölt jogos tulajdonosa Te vagy.

Ükapám levelét közben megtaláltam - mindvégig abban az öreg családi Bibliában volt elrejtve, amit 56-ban családi ereklyeként magammal vittem Amerikába. Most az én levelemmel együtt ezt is a kezédben tartod. A szövegből azonban a zárat nyitó betűkombinációt eltávolítottam, hogy ne kerülhessen idegen kezekbe. Készítettem egy fejtörőt - a kombináció betűit olyan pátikai helyek, tereptárgyak, épületek rejtik, amiket csak Te, aki jól ismeri Pátkát, fejthetsz meg.

Kívánok Neked és családnak jó egészséget és sok boldogságot, használjátok a kincset boldogulásotokhoz!

Kelt: New York, 2016. február 25.

George Smith

Drága Kisunokám!

Most, hogy érzem közelednek utolsó perceim, nem tudom tovább magamban tartani a titkomat.

Történt sok-sok esztendővel ezelőtt, egy borongós őszi napon, midőn a Magyar szabadságért való lelkesedésünk a tetőre hágott, hogy a Monarchia erapatáit gyülekezni láttuk a falu határában. Ez volt az a néhány nap, amiről annyit beszéltem neked. 1848. szeptember 29. A Pátkán fosztogató horvátokat küzdték a faluból. A falu lakói azzal tettek bizonyosságot bátorságukról, hogy a tüzérség, majd a huszárok elől menekülő horvátokat megtámadták, a társzekerüket lefoglalták, köztük Kempen poggyásza, fegyverei és hadi térképei is a pátkaiak zsákmánya lett. Válaszul az ellenség feldúlta a falut, Ambrus Sándor lelkeszt és 28 lakost elhurcoltak, akiket a szeptember 30-án megkötött fegyverszünet után engedték szabadon.

Eddig tudtad a történetünk, de el kell, hogy mondjam neked, hogy nem minden került ám vissza, ami a szekereken volt. Még erősen síhedersformák voltunk mindhárman, a Bodac Gyurkó, a Csörgői Feri, meg En,

lehetünk úgy 16 évesek mindnyájan. És hát, ahogy feltört bennünk a hazafias buggóság, mentünk mi is a szekerek után, és látjuk ám, hogy az egyik kocsis, amidőn özönleni kezdtek a parasztok feléjük, arra az Aranyos felé, lassít egy odvas süzfa mellett, és valamit odahajít a fa odvába, s aztán ahogy jól végezte dolgát már megy is tovább.

Buggóság ide, buggóság oda azért a kíváncsiság úrrá lett rajtunk és megálltunk megnézni, vajon mi lehetett az, amit a bakról a kocsis elhajított. Egyikünk se volt akkor még az a jól megtermett parasztember, de Bodac az különösen vézna gyerek volt, úgy befért az a fa odvába, hogy még táncolni is tudott volna. Kiszáratva aztán, pókhálóval a fején, azzal a vigyorral az arcán, amit mindig is szerettünk benne, kezében egy bőr erszénnyel bukkant elő a fa odvából.

Akkor még nem tudtuk mi az, de hogy nehogy valaki észrevegyen minket, azon nyomban a falu felé vettük az irányt, s még futás közben odakiáltottunk egymásnak, hogy este a Feriek csürje mögött találkozunk. Nehezen telték el azok az órák, odakint a nemzetőrök, s a császáriak mozgólódása, az ügyük dörrenése, idebent a fejem meg egyre csak arra járt, vajon mi lehet abban az erszényben. De amint az ajtó felé vettem volna az irányt anyám rosszalló

tekintete emlékeztetett arra, hogy még nincsen itt az este, maradjak nyugodtan a helyemen.

Aztán eljött végre a mi időnk, anyám is eloltotta a lámpát, és a meggolodás is abba maradt, s én kisurrantam egyenes a Feriek csürje irányába. Jót volt, csak a kutyák, s a baromfik jelezték, melyikünk merre jár éppen. Feri már várt minket, s az asztalról elcsent kis darab gyertya fénye mellett kinyitottuk az erszényt. Kövek voltak benne, csillogó kövek. Pirosak, kék, zöldek, szépek.

Megszámoltuk 168 kö mind, mind nagyon szép. A zsákmányt, ami fejenként elosztva is 56 db volt, visszaraktuk az erszénybe majd eltettük, nehogy valaki gyanút fogjon.

De aztán telt el a napok, a hetek és csak nem érdekelt senkit, hol lehet az erszény, úgyhogy fogtuk és szétosztottuk egymás közt. A Csörgői Feri később abból költözött Argentínába, néha még kaptam tőle később egy-egy levelet. A Bodac sajnos meghalt már nagyon régen, még gyerek volt mikor a járvány elvitte, valahol a házuk padlásán, vagy a pincében még ott lehet az az 56 kö, mert nem igen hiszem, hogy bármit is tudott volna kezdeni akkortájt még a saját részével.

Én meg a legrzebb követ nagyanyádnak adtam, az lett a gyűrűjére téve, s a többi kőből is pár darabot elköltöttem, abból van a ház, a földek, a jörszágok.

Miután Nekünk már mindenünk megvolt, olasz mesteremberekkel készítettem egy ládikát, egy olyan bonyolult zárszerkezettel, amit csak az tud kinyitni, aki ismeri a zár kinyitásához szükséges betűkombinációt. A ládat jól elrejtettem, de Neked elárulom a titkos helyét.

A ládikó rejtékhelye a

A kinyitáshoz szükséges betűkombináció:

Isten veled drága unokám!

Izrenose kísérje utadat, és használd a Kempen kincsét bölcsen Fomagad és családod gyarapodására!

Kelt: 1897. március 25.

Kovács Mihály